

Recensie: Amélie the musical ★★★★****

The Other Palace Londen
vrijdag 29 november 2019

foto © Pamela Raith

Recensie:

Een pareltje is Amélie the musical, de podiumvoorstelling die zich baseerde op de populaire film 'Le Fabuleux Destin d'Amélie Poulain' waarin Audrey Tautou een (dag)dromerige jonge vrouw speelde die leert contact te leggen met mensen en haar creativiteit daarvoor aanspreekt. De Frans-Canadese Audrey Brisson heeft dus enorme schoenen te vullen in deze musical die Michael Fentiman regisseerde. Maar het moet gezegd, ze zet op haar manier een prachtig en geloofwaardig hoofdpersonage neer. Brisson komt uit Montréal, haar moedertaal is Frans, en heeft het artiestenleven met de paplepel meegekregen. Haar vader was componist en bandleider bij Cirque du Soleil, haar moeder werkte in de kledingafdeling. Op haar vierde kwam ze zo in de showbusiness terecht en van haar elfde tot haar zestiende speelde ze een van de hoofdrollen in een Cirque-voorstelling. Ze was er zowel zangeres als acrobate en onder andere te zien in de internationale tours van Reinvente en Quidam. Het is die fantasierijke wereld die ze in de kleine setting van The Other Palace, op een paar stappen wandelen van Buckingham Palace, moeiteloos ook weet op te roepen.

Amélie the musical brengt ook poppenspel prachtig neergezet door Oliver Grant met de pop die de jonge Amélie voorstelt in het begin van het eerste bedrijf, terwijl ie in het tweede bedrijf de rol van kabouter voor zijn rekening neemt. Die kabouter verzorgt Amélie's vader elke dag maar houdt hem ook thuis. Ietwat stout strooit ie de as van zijn overleden echtgenote in de binnenkant van de kabouter omdat ze dat figuurtje in de tuin haatte en hij zo altijd aan zijn vrouw zal denken. Amélie zal uiteindelijk de kabouter aan een vriendin die stewardess is, meegeven. Ze stuurt haar vader allerlei postkaarten met de kabouter op die de wereld ziet. Op die manier lokt ze haar vader uit haar tent en zal ie uiteindelijk ook gaan reizen en verder gaan met zijn leven.

Het is maar een van de voorbeelden waarin de jonge vrouw door contact te maken impact heeft op het verdere verloop van iemands leven. Zelf is ze al een tijdje op zoek naar een man. Passioneel en dromerig als ze is, valt ze voor Nino (Chris Jared), een man die op een dag zijn boek vergeet in de metro. Het blijkt een boek vol verscheurde pasfoto's die mensen weggooiden wanneer ze gebruik maakten van een pasfoto-automaat. Eén man komt constant terug in zijn verzameling. 'Het is een geest' probeert ze hem wijs te maken. Na wat research blijkt het gewoon de klusjesman te zijn die een proeffoto maakt wanneer ie een automaat herstelde.

Audrey Brisson is de perfecte Amélie. Ze is klein en tenger van gestalte waardoor ze als vrouw toch ook nog steeds iets meisjesachtigs uitstraalt. Naast haar magisch spel, en perfecte zang, zijn het vooral de zeer tactiele, verfijnde bewegingen met de vingers (ja, die prachtige frambozenscène waarin ze op elke vinger een framboos heeft die ze opeet, zit in de voorstelling!), in haar dans (dat voetenwerk) maar vooral ook in de expressie met haar gezicht (die sprekende ogen!) die ons bijblijven. Brisson heeft dat frisse, die joie de vivre, dat passionele, maar weet ook een zekere â tristesse en angst neer te zetten.

Amélie vlucht immers in haar fantasiewereld om zo haar eenzaamheid en het feit dat ze aanvankelijk geen contact weet te maken met haar omgeving te compenseren. Maar dat doet ze ook om zichzelf te beschermen, om haar broze hart niet beschadigd te zien. Die eenzaamheid gaat zo ver dat ze via de

begravenisplechtigheid van Lady Di op tv, gaat fantaseren hoe die van haar er uit zou kunnen zien. Met een geweldig grappige Caolan McCarthy als Elton John, met witte veren aan zijn schouders die 'Goodbye, Amélie' zingt, een song die qua pianoakkoorden en melodie helemaal uit Eltons brein zou kunnen zijn ontstaan en na verloop van tijd overgaat in een feestelijke gospelsong, gaan we de pauze in.

Gaandeweg zal Amélie toch de stap durven zetten en contact maken, weliswaar als een vermomde Zorro. Met dat masker wil ze zich toch nog enigszins beschermen. Wanneer haar vrienden Nino ontmoeten, vragen ze hem dan ook of ie eerzame bedoelingen heeft met hun vriendin. Met 'ze is niet als andere vrouwen.' proberen ze te voorkomen dat ie haar broze hart zou breken op een dag.

De twee vinden elkaar, ook in haar quote 'I am a mystery wrapped in an enigma trapped in a paradox disappearing into thin air.' Amélie the musical is verder ook bij momenten zeer filosofisch. Zoals in de stelling dat je nooit echt je bestemming kan bereiken. Verwijzend naar haar circusverleden en naar Mary Poppins als je wil, vliegt Audrey naar de nok via een lampenkap. Op het podium is het al vanaf de allereerste seconde gezellig druk, waarmee het Parijse leven maar ook de gevoelswereld van Amélie meteen getoond wordt. De muzikanten, die een warm klankbed laten horen met strijkers, accordeon, fluit, cajon, akoestische gitaar, en twee buffetpiano's zuigen je moeiteloos mee in de fantasiewereld van Amélie die bij momenten ook behoorlijk donker is ('Collignon's nightmare'). De buffetpiano's doen zowel dienst als groentenkraam op de markt, bar waar sterke drank en sigaretten te vinden zijn, en seksshop met dildo's waar Amélie verkleed als non in een dagdroom terecht zal komen. Te gek is het beeld van de uitbaatster wanneer die een exemplaar aan het opblinken is.

Amélie the musical laat je net als Audrey letterlijk en figuurlijk met grote ogen naar de wereld kijken. Een parel van een voorstelling om bij weg te dromen, is het, niet in het minst omwille van de prachtige muziek van Daniel Messé met liedteksten van Nathan Tysen en Daniel Messé terwijl het boek van Craig Lucas is. Een voorbeeld dat je ook met beperkte middelen grootse dingen kan doen. Op dat vlak kunnen we niet anders dan de loftrompet schallen over The Other Palace, het jongste en zevende theater van Lord Andrew Lloyd Webber, dat twee jaar geleden opende en waar nieuw werk wordt aangemoedigd en ondersteund onder andere via workshops. Dat leidde tot nu tot zo'n zestigtal nieuwe musicals die deze zaal mocht ontvangen. We zien het Studio 100 bij ons niet meteen doen hoewel het wat ons betreft ook wel tot hun maatschappelijke taak behoort als dominante speler in ons land.

< Bert Hertogs >

De songlijst: Deel 1:

The flight of the blue fly
World's best papa
World's best friend
World's best mama
Post mortem
The sound of going around in circles
Nothing's changed
When the booth goes bright
Spyglass
The bottle drops (part one)
The bottle drops (part two)
The girl with the glass
How to tell time
Tour de France
Goodbye, Amélie

Deel 2:

Half asleep
Backyard
The hand of destiny (part three)
Sister's pickle
Halfway
Window seat
Thin air
There's no place like gnome
Collignon's nightmare
Times are hard for dreamers
Writing on the wall
Blue arrow suite
The late Nino Quincampoix
The hand of destiny (part four)
A better haircut
Stay
Halfway (reprise)
Where do we go from here / finale

Deze recensie werd mede mogelijk dankzij Eurostar.

Wist je dat? ... je met Eurostar van Brussel naar Londen reist op amper 2 uur
... dat al kan vanaf 39 euro voor een enkele reis, als je een retourtje boekt.
... er tot 10 treinen per dag rijden tussen Brussel en Londen (in beide richtingen).
... Eurostar sinds 1994 al meer dan 180 miljoen reizigers vervoerd heeft.
... boeken kan vanaf 6 maanden voor einddatum van je reis.
... je met je Eurostarticket 2 museumtickets voor de prijs van 1 kan ontvangen in enkele musea tot 5 dagen na je vertrekdatum.
... de negen grootste musea in Londen (Tate Modern, Tate Britain, The National Gallery, National Portrait Gallery, The British Museum, Victoria and Albert Museum, The British Library, Science Museum en Royal Academy of Arts) daaraan meedoen.
Meer weten over Eurostar en het voordeelprogramma 2 for 1? Bezoek de site op eurostar.be